

ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಕ್ಯಾಮೆರಾ ಬೊತೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪೋಕಲ್ ಲೆನ್ಸ್ ಮಾತ್ರವಿರಲಿ. ಬ್ಯಾಟರಿಗಳು, ಮೆಮೋರಿ ಕಾರ್ಡ್, ಚಾರ್ಜರ್ ಮರೆಯದೆ ತಗೊಳ್ಳಿ. ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಲಗೇಜನ್ನು ಈ ಕಾರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟು ಹೋಗೋಣ' ಎಂದ. ನಮ್ಮ ಮೂವರ ಆರು ಬ್ಯಾಗುಗಳು ಹತ್ತಿರ ಎಪ್ಪತ್ತು ಕೆಜಿ ಆಸುಪಾಸಲ್ಲಿದ್ದವು. ಆ ಮೂರು ಜನರೂ ಲಗೇಜನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪುಟ್ಟಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಿಗಿಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಮುಂದೆ ಮೊಣಕಾಲು ಎದೆಗೆ ಬಡಿಯುವ ಏರು ರಸ್ತೆ ನಡಿಗೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾದೀತೆಂದು ನನ್ನ ಉಡುಪಿನ ಲಗೇಜ್ ಮತ್ತು ಟ್ರೈಪ್ಯಾಡನ್ನು ನಾನೇ ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತೇನೆ ಎಂದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರಿ. 'ನೀವು ನಮ್ಮ ಅತಿಥಿಗಳು. ನಮಗೆ ಈ ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಭಾರ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಗುಡ್ಡಹತ್ತುವುದು ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಬಳುವಳಿ' ಎಂದರು. ನಾನು, 'ಸರ್ವಾಗ್ಲಿ ಕಷ್ಟವಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಈಗ ನಡೆಯೋಣ' ಎಂದೆ.

ಈ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಜನ ಕಡಿದಾದ ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನು ಮಣಭಾರದ ಲಗೇಜಿನೊಂದಿಗೆ ಹತ್ತಿಲಿಯುವುದು ನೋಡಿ ದಂಗಾಗಿ ಹೋದೆ. ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರಿ ಅವರ ಮಾವನಿಗಿಂತ ತುಸು ಹೆಚ್ಚು ಭಾರ ಹೊತ್ತಿದ್ದಳು. ನಡುನಡುವೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ, 'ನೀವು ಆರಾಮಾಗಿ

ನಡೆದು ಬನ್ನಿ. ಇಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಜಾರಿದರೆ ಅಪಾಯವಿದೆ.' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ನನಗಿಂತ ವೇಗವಾಗಿ ಆಕೆ ನಡೆದು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಕೆಯ ಅಕ್ಕನ ಗಂಡ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಈ ಏರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯವರು ಎಂದರೆ ನಾನು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ನ್ಯಾಚುರಲಿಸ್ಟ್. ದೀಪಕ್ ಹಾಗೂ ಡಾ.ರಾಘವೇಂದ್ರ ಇಬ್ಬರೂ ಪರಸ್ಪರ ಚಾಲೆಂಜ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸರಸರನೇ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಳಿ ಯಾವುದೇ ಲಗೇಜ್ ಇರದಿದ್ದ ಕಾರಣ ಮೈತೊಳೆದು ಲಗಾಮು ಬಿಚ್ಚಿದ ಕುದುರೆಗಳಂತೆ ಅವರು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಟ್ಟ ಹತ್ತುವಾಗ ಅವಸರ- ಹಠ ಎರಡೂ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಚಿತ್ತ ಸಾಧನವಾದ ಹೆಜ್ಜೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಸೂಫಿ ಸಂತರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನಾನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಮೊಬೈಲ್ ಬಳಸಿ ವಿಡಿಯೋ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಪೋಟೊ ತೆಗೆಯುತ್ತಾ, ದಣಿದಾಗ ನಿಂತು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕಲ್ಲು ಇಲ್ಲವೇ ಮರದ ಬುಡಗಳ ಮೇಲೆ ಕೂರಲು ಭಯವಿತ್ತು. ಕಾರಣ ಇಂಬಳಗಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಕೊಂಚ ಒಣಗಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಮೈಕ್ಕೆ ಕಾಲು, ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಮುಸುಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಪೀಡೆ ಇಂಬಳಗಳು ಹತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಸಮಾಧಾನ ಸಿಕ್ಕ